

РЕШЕНИЕ

№ 268

гр. София, 10.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18
състав**, в публично заседание на 25.10.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **9018** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 165 от Закона за министерството на вътрешните работи, вр. чл. 145 и сл. от Административно - процесуалния кодекс (АПК).

Производството е образувано по жалба на Д. Р. Б., ЕГН: [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] срещу Заповед № 8121к-9604/19.08.2021 г., издадена от Министър на вътрешните работи за еднократно удължаване на срока на временното му преназначаване на ръководна длъжност в МВР, постановено със Заповед № 8121к-7084/04.06.2021 г. на Министър на вътрешните работи.

В жалбата са релевирани доводи, че заповедта е издадена в нарушение на административно-производствените правила и материалния закон, с оглед на което се иска отмяна на оспорения административен акт, претендират се сторените по делото разноски и адвокатско възнаграждение. Алтернативно се иска прогласяване нищожността на оспорената заповед. Жалбоподателят твърди, че не е давал съгласието си нито при първоначалното му преназначаване, нито при последващото удължаване на срока, с оспорената заповед. Твърди, че заповедта е постановена в нарушение на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК доколкото липсват фактически основания за издаването ѝ, а от правните основания не става ясно коя от хипотезите се има предвид, което води до невъзможност да организира защитата си. Доколкото не е дал съгласието си за преназначаване, следва заповедта да се мотивира от служебна необходимост съобразно легалното определение по § 1, т. 23 ДР на ЗМВР, като в нея

липсват мотиви в тази насока. Такава мотивировка следва да има и оспорената заповед за продължаване на срока. Преценката за служебна необходимост подлежи на контрол. Заповедта е постановена и в противоречие с целта на закона, за срок, който е абсолютно необоснован като продължителност.

Ответникът – министърът на вътрешните работи, оспорва твърденията по жалбата.

СПП считане взе становище по делото.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 2 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК приетите по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Преди издаване на заповедта за преназначаване, жалбоподателят е заемал длъжността заместник-директор на Главна дирекция „Борба с организираната престъпност“, по силата на заповед №8121К-8403/07.08.2020 г. като му е присвоено звание „старши комисар“, видно от представената негова кадрова справка.

Със заповед № 8121К-7084/4.6.2021 г. на министъра на вътрешните работи временно е преназначен, за срок от 3 м., считано от датата на запознаване със заповедта, на длъжността заместник-директор в „Звено за подпомагане на министъра по чл. 33, т. 1 ЗМВР“. Заповедта е мотивирана от това, че във връзка с поставените пред служебното правителство задачи по организиране на изборите на 11.7.2021 г. е възникнала необходимостта от попълване на създаденото „Звено за подпомагане на министъра по чл. 33, т. 1 ЗМВР“ към „Ръководството на МВР“ от служител, който притежава професионален опит. Като правно основание е посочен чл. 165 ЗМВР, вр. чл. 12, ал. 1, т. 1 и ал. 2 от Наредба № 8121з-310/17 юли 2014 г. за преназначаване на държавните служители в Министерството на вътрешните работи, както и докладна записка № 8121р-8386/21.5.2021 г. В докладната записка е посочено, че подходящ служител за изпълнението на подобна задача е старши комисар Д. Р. Б. – заместник-директор на ГД „БОП“-МВР. Посочени са данни за образователната и професионална квалификация на жалбоподателя и службата му в МВР, както и че служителът има богат професионален опит и е в състояние да подпомага министъра на вътрешните за изброените дейности.

Последната длъжност, на основание заповед № 8121К-7101/4.6.2021 г., е включена в щата на ръководството на МВР, като заповедта е влязла в сила към датата и на издаване.

С оспорената заповед - № 8121К-9604/19.8.2021 г. на министъра на вътрешните работи еднократно е удължен срокът на временното му преназначаване с още 6 м. от длъжността заместник-директор на Главна дирекция „Борба с организираната престъпност“ на длъжността заместник-директор в „Звено за подпомагане на министъра по чл. 33, т. 1 ЗМВР“, считано от 05.9.2021 г.

Като правно основание се сочи чл. 165 ЗМВР, вр. чл. 12, ал. 1, т. 1 и ал. 2 от Наредба № 8121з-310/17 юли 2014 г. за преназначаване на държавните служители в Министерството на вътрешните работи, както и докладна записка.

По делото е представена докладна записка № 8121р-14464/16.8.2021 г., която не е оспорена по делото. В същата се сочи, че е необходимо да бъдат удължени сроковете за преназначаване на трима служители, вкл. и жалбоподателя. От последната се установява, че структурата „Звено за подпомагане на министъра по чл. 33, т. 1 ЗМВР“ е създадена с цел подпомагане изпълнението на дейностите по посочената норма – относно държавната политика по превенцията, противодействието на престъпността, опазването на обществения ред, защитата на националната сигурност, защитата на

правата и свободите на гражданите, граничния контрол, регулиране на миграционните процеси, пожарната безопасност и защитата на населението. Друга основна задача на звеното е подготовката на документи, свързани с основните дейности, обобщаване и анализиране на информация и др. В докладната се излагат още и съображения, че за ефективното изпълнение на основната мисия на служебното правителство – създаване на организация по провеждането на следващите избори – тези през есента на 2021 г. – президентски и за Народно събрание, е необходимо да се удължи дейността на създаденото „Звено за подпомагане на министъра по чл. 33, т. 1 ЗМВР“.

При така установените факти, съдът, след като извърши цялостна проверка за законосъобразността на оспорения индивидуален административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК, достигна до следните правни изводи:

Жалбата срещу процесната заповед е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице, адресат на заповедта, срещу подлежащ на оспорване акт, поради което е процесуално допустима.

Оспорената заповед е издадена от компетентен за това орган – министърът на вътрешните работи съгласно чл. 158, т. 4 и 5 ЗМВР.

Спазени са установената писмена форма по чл. 59 АПК и съдържание за издаване на административен акт. И по-специално, съдът намира, че са изпълнени изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК относно мотивирането ѝ. Действително, в заповедта не се съдържат конкретни фактически основания, но тя препраща към „докладна“, макар и тя да не е индивидуализирана. Видно от цитираната по-горе докладна следва да се приеме, че изложените в нея съображения и фактически основания са послужили като мотиви за издаването на оспорената заповед. По категоричен начин и безпротиворечиво се приема от съдилищата, че при препращането към друг документ, самият документ може да послужи като мотив за издаване на административния акт.

Действително, съгласно чл. 14, ал. 2 от Наредба № 8121з-310/17 юли 2014 г. за преназначаване на държавните служители в Министерството на вътрешните работи е предвидено, че при временно преназначаване в случаите на служебна необходимост /каквато се установява, че е обоснована, видно от докладната, цитирана по-горе/ тя се мотивира в заповедта по ал. 1., но липсата на мотиви в заповедта не може да доведе до извод за липса на мотиви изобщо. След като фактическите основания за издаването на заповедта могат да бъдат извлечени от съдържащите се в преписката документи, то неизлагането на повече мотиви в самия акт, не представлява нарушение на изискването за форма, за да се направи извод, че актът е немотивиран, още по-малко да се приеме, че въобще липсват мотиви.

По съответствие на заповедта с процесуалните изисквания. Съдът намира, че при издаването ѝ са спазени административнопроизводствените правила. В хода на съдебното производство не се установи при издаване на оспорения акт да са допуснати съществени нарушения, водещи до нарушаване правото на защита на неговия адресат. В тази връзка следва да бъде посочено, че обстоятелството, че при изписване номера на заповедта, чието действие се удължава, е допусната техническа грешка, като вместо 8121к-7084 е записано 8121к-7087, не съставлява съществено нарушение. Това е така, тъй като номерът на цитирания акт представлява съчетание от няколко цифри и букви, както и дата на издаване, който позволява в достатъчна степен същият да бъде индивидуализиран. Още повече, че от съдържанието на заповедта за удължаване безспорна се установява какъв акт и с какво съдържание

касае. Действително, служителят не е запознат с направеното предложение, както за преназначаването му на друга длъжност, така и за удължаване на срока за това, съобразно разпоредбата на чл. 13, ал. 1 от Наредба № 8121з-310 от 17.07.2014 г. за преназначаване на държавните служители в Министерството на вътрешните работи и в един и същи ден е докладвана необходимостта и издадена заповедта. Посоченото нарушение съдът намира за несъществено, тъй като в случаите на мотивирана служебна необходимост, съгласие на служителя за преназначаването му не се изисква и не е предпоставка за приложената хипотеза на чл.165, ал.2 от ЗМВР.

По съответствие на заповедта с материалния закон.

По дефиницията на § 1, т. 23 от ДР на ЗМВР "служебна необходимост" е налице при извънредни промени в оперативната обстановка, състоянието на престъпността и обществения ред, нормативни промени и/или промени във функционалните задължения на структурите. Установява се, че министърът на вътрешните работи съгласно чл.33, т.7 ЗМВР в изпълнение на правомощието си да създава и закрива звена, извън тези, предвидени в закона, е създал процесното звено на следващия ден, след като е обнародван указа на президента за назначаването на служебното правителство - със заповед още на 13.05.2021г. и е започнал да го попълва с ръководни кадри, за които сочи, че са с професионален опит и качества. Създаването на такова звено за подпомагане на министър от служебно правителство (чиято основна задача е подготовка и провеждане на избори), в основните му правомощия, в ситуацията на избори, организирани от това служебното правителство и попълването му с кадри, би могло да се определи като попадащо в изброяването, дадено в легалната дефиниция, която не е изчерпателна в конкретните проявления на описаните случаи.

Възложената на служебното правителството, в това число МВР задача за осигуряване на честни избори, съответно правомощията на МВР и органите му за обезпечаване на провеждането на изборите, не се оспорват. Безспорно е от значение за честни избори, как МВР чрез структурите си, в това число създадени по усмотрение на министъра звена, провежда държавната политика по превенцията, противодействието на престъпността, опазването на обществения ред, защитата на националната сигурност, защитата на правата и свободите на гражданите. В разглеждания случай министърът, разполагайки с оперативна самостоятелност по чл.33, т.7 и чл. 165 от ЗМВР, е взел решение да създаде звено, което да го подпомага за изброените основни правомощия по т.1, като за времето около изборите преназначи съответните служители.

Съдът намира, че атакуваната заповед за удължаване преназначаването на посочената по-горе длъжност, е обоснована от служебна необходимост. Безспорно първоначалното преназначаване е било продиктувано от необходимостта от подпомагане функциите на служебния министър по организиране изборите на 11.7.2021 г. /в този см. Влязлото в сила Реш. №3531/27.05.2022г. по адм.д. 6315/2021г. на АССГ/. Общозвестен и оттук – ненуждаещ се от доказване е фактът, че в резултат на тези избори за Народно събрание, не бе сформирано редовно правителство, поради което и на 2.9.2021 г. Президентът на Република България издаде Указ за насрочване на нови избори. На 14.9.2021 г. – Указ за назначаване на новото служебно правителство, което встъпи на 16.9.2021 г.

Видно от втората докладна, въз основа на която е издадена процесната заповед, отново се сочат изборите от 11.7.2021 г., но съдът намира, че се касае за техническа грешка. Изложените в нея мотиви следва да се тълкуват в тяхната съвкупност, с оглед

разкриване на действителната воля на съставителя.

Ето защо съдът намира, че оспорената заповед е издадена в съответствие с материалния закон, както и в съответствие с неговата цел. Установява се наличие на служебна необходимост, процесното Звено за подпомагане на министъра на вътрешните работи да продължи работата си, с оглед необходимостта от провеждане не само на избори за Народно събрание, но и президентски избори. Необходимостта от трети поред избори може да се подведе под част от признаците, изброени в легалното определение по §1, т. 23 ДР на ЗМВР за „служебна необходимост“, а именно – извънредност; налице е такава извънредна, нетипична за политическото ни развитие обстановка, налагаща необходимостта от организиране на поредни избори.

Действително, към датата на докладната /16.8.2021 г./ и към датата на постановяване на оспорената заповед /19.8.2021 г./ не се установява по категоричен начин възникналата необходимост от избори, а както е посочено и в самата заповед – е възникнала вероятност да има такава необходимост / което се е и случило след незначителен период от време/. Именно и тази вероятност и несигурност не позволява прецизно мотивиране на срока на действие на атакуваната заповед. В този смисъл, макар да не са посочени изрично мотивите относно продължителността на срока, съдът счита, че същите биха могли да се извлекат чрез тълкуване волята на ответника и изложените мотиви в процесната докладна.

По изложените съображения, следва да се направи извод, че оспореният акт е издаден и в съответствие с целта на закона –по чл. 165, ал. 2 ЗМВР, вр. § 1, т. 23 ДР на ЗМВР. В този смисъл следва да се отбележи, че в правомощието на компетентния орган е да прецени дали да предприеме действия по реорганизация с оглед установената необходимост, както и какви да са тези действия. Съдът не споделя изводите на жалбоподателя, че министърът е „знаел“, че ще участва в следващото правителство. Този персонален подход не е използван в нито един от процесните актове. Произволно и недоказано е твърдението, че с постановяване на оспорената заповед се цели отстраняването на жалбоподателя от заеманата от него длъжност.

По разноските.

С оглед изхода на делото, ответникът има право на разноси. Такива обаче, не са претендирани, поради което съдът не дължи произнасяне в тази насока.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 172, ал.2 АПК, съдът

РЕШИ :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. Р. Б., ЕГН: [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] срещу Заповед № 8121к-9604/19.08.2021 г., издадена от Министър на вътрешните работи за еднократно удължаване на срока на временното му преназначаване на ръководна длъжност в МВР, постановено със Заповед № 8121к-7084/04.06.2021 г. на Министър на вътрешните работи.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ:

